

En alvorlig Hindring herfor er det imidlertid, naar man ikke har en Lov som denne. Naar en saadan Epidemii opstaar, vil vedkommende Amtmand, saafremt han ikke i Forventning om Amtsraadets Samtykke selv tør sætte disse Foranstaltninger i Gang for Amtsfondens Regning, sammenkalde Amtsradet, og jeg er aldeles overbevist om, at ethvert Amtsråd, alle Amtsrådsmedlemmerne i Almindelighed ville give Amtmanden den største Bemyndigelse til at skride ind paa den kraftigste Maade, selv om det koster mange Benge, og til at anvende dem strax, thi de vide af Erfaring, at saa er der Udseende til, at Epidemien kan holdes indenfor de rette Grændser, og Amtsraadets Medlemmer kunne saa meget bedre gaa ind paa en saadan Bemyndigelse, som de vide, at Befolkningen i paagjældende Amt staar bagved dem og ønsker det Samme. Derfor mener jeg, at om end denne Lov naturligvis kan have sine Ulemper for Befolkningen, f. Ex. at de skulle afstaa deres Lokaler, Huse og Boliger — det kan være ubehageligt nok, men naar der er Tale om større Epidemier, maa den Enkelte vige for det Heles Vel — og selv om der ogsaa staar nogle Omkostninger paa Spil her, vil det ikke være Noget, som kan sammenlignes med, at man lader Epidemien skride frem, saaledes at der kommer Ulykke og Sorg i mange Huse, og Følgen vil jo desuden, naar der ikke skrives ind strax, rimeligvis blive den, at Omkostningerne senere ville blive saa meget større. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale, at denne Lov nyder Fremme. Hvad selve Lovforslaget angaar, skal jeg ikke forbyde mig i de forskjellige Paragrafer. Men der er dog en Bestemmelse, som jeg vil henlede det cerede Things Opmærksomhed paa, nemlig i § 22. Der staar, at de Omkostninger, som medgaa i Anledning af denne Lov, skulde udredes med Halvdelen af Statskassen og Halvdelen, naar man affer fra Kjøbenhavn og Bornholm, af vedkommende Amt tilligemed de Kjøbstæder, som lige deri, det vil sige, udredes efter Folketallet i Amtene og Byerne. Det er en fuldkommen ny Bestemmelse. Hidtil har det været saaledes, at Amtet har udredt Epidemiomkostningerne for sit Vedkommende, og hver Kjøbstad for sig sine. Der har kun herom været et Cirkulære fra 1821, hvori der staar, at Rancelliet, altsaa nu Justitsministeriet, naar Epidemier blive altså store, kan bestemme, at Omkostningerne skulde fordeles paa Amtets Kjøbstæder. Jeg anser det for ønskeligt, at § 22 ikke bliver vedtaget i sin nuværende Form, men at det tværtimod maa blive, som det hidtil har

været: Amt for sig og hver Kjøbstad for sig. Det er jo nemlig en Sag, som er almindelig bekendt, at det i Almindelighed er i de store Kjøbstæder, hvor Epidemier opstaa og udbreedes, og hvor altsaa de største Omkostninger forboldes. Naar disse nu ogsaa skulde fordeles paa de smaa Kjøbstæder, saa have vi det Samme som i en Del andre Tilfælde, hvor Omkostningerne fordeles paa samme Maade, nemlig at de smaa Kjøbstæder lide Skade, og saa meget desto mere vil dette netop ske, naar der bliver store Epidemier. Derfor synes jeg, at det Rigtige er, at lade Fordelingen blive ganske som den hidtil har været. Foruden hvad jeg nu har sagt, har jeg for Resten ogsaa en anden Grund til at ønske, at det skal blive som hidtil, nemlig den, at naar hvert Amt og hver Kjøbstad betaler for sig, saa vil Følgen deraf blive, at der vil blive taget ganske anderledes økonomiske Hensyn end i det andet Tilfælde. Det burde ganske vist ikke være saaledes, at det havde nogen Indflydelse, om Pengene gaa af en stor eller af en mindre Klasse, men vist er det, at Erfaringen har vist, at hvor Pengene gaa ud af de store Kasser, er der mindre Betænelighed ved at afholde større Omkostninger, end naar de gaa ud af de mindre Kommunekasser. Der er vist mange Medlemmer af Rigsdagen, der ere Medlemmer af forskjellige Korporationer i Landet, og som deraf have samme Erfaring som jeg. Af disse Grunde kunde jeg altsaa ønske Lovens § 22 forandret, saa at Udredelsesmaaden bliver som hidtil, at hvert Amt og hver Kjøbstad betaler for sig. Vrede Medlemmer ville huse, at i den Udvalgsbetæneling, der blev afgiven sidste Gang, indstillede Udvalget, at de tre Fjerdedele af Udgifterne skulde udredes af Statskassen. Der staar i Loven: Halvdelen, men Udvalget mente, at Udgifterne vilde blive saa forøgede, at det var ønskeligt, at Staten tog de tre Fjerdedele. Jeg skal nu imidlertid bemærke, at saafremt § 22 bliver omændret saaledes, som jeg nu har sagt, at hvert Amt og hver Kjøbstad betaler for sig, saa har jeg ikke saa store Betæneligheder ved, at det bliver Halvdelen i Stedet for tre Fjerdedele. — Der er i Øvrigt en hel Del andre Bestemmelser, som jeg kunde have lyst til at gaa nærmere ind paa; men det kan være tidsnok i Udvalget, hvis jeg bliver Medlem deraf, eller ved Sagens senere Behandling.

Dan: Overfor det cerede Medlem for Præsto Amt's 3die Valgfreds (Veth), som udtalte sig fra Mindretallets Standpunkt i den foreliggende Sag, skal jeg tillade mig at fremsføre nogle Bemærkninger, idet jeg